

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: P. B.**, bytem U., P., zastoupeného JUDr. Radimem Břenkem, advokátem, se sídlem Lidická 28, Praha 5, proti **žalovanému: Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. ČOI 70078/13/0100,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. ČOI 70078/13/0100, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 5. 2013, č. j. 10/0326/13/34.

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci jakožto provozovateli živnosti v provozovně – prodejním stánku č. 36 v Pražské tržnici, ulice Dejvická, Bubenské nábřeží 306, Praha 7 (dále též jen „prodejní stánek č. 36“), pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) za naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Tento správní delikt měl být zjištěn při kontrole provedené dne 24. 2. 2012 v provozovně žalobce a žalobce se ho měl dopustit tím, že nabízel k prodeji 3 druhy výrobků – bundy, mikiny a čepici (celkem 5 kusů) porušující některá práva duševního vlastnictví, přičemž se mělo jednat se o padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele. Deliktní jednání žalobce mělo být dále zjištěno dne 20. 10. 2012, kdy měl žalobce nabízet k prodeji a skladovat za účelem nabízení nebo prodeje 117 druhů výrobků (celkem 1032 kusů) porušující některá práva duševního vlastnictví, přičemž se

mělo jednat o padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán prvního stupně žalobci uložil propadnutí celkem 1037 kusů ve výroku rozhodnutí popsanych výrobků. Správní orgán prvního stupně zároveň shledal, že žalobce se dopustil i porušení § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 7 písm. h) citovaného zákona, které mělo být zjištěno při kontrole provedené dne 24. 2. 2012 v provozovně žalobce a kterého se měl žalobce dopustit tím, že neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 18 druhů výrobků jejich zřetelným označením cenou, ani informaci o ceně těchto výrobků jinak vhodně nezpřístupnil tak, aby byl spotřebitel seznámen s cenou uplatňovanou v okamžiku nabídky výrobků. Správní orgán prvního stupně uvedl, že stejné jednání mělo být zjištěno při kontrole provedené dne 20. 10. 2012, kdy žalobce neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 20 druhů výrobků. Správní orgán prvního stupně zároveň žalobci uložil povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž namítal, že o průběhu kontrol a stavu zboží v prodejním stánku č. 36 mu nebylo nic známo, kontrole nebyl přítomen, zboží ve stánku neprodával, nezajišťoval prodej ani označení zboží. Žalobce upozornil na to, že zboží nebylo a není jeho majetkem a jako vlastník prodejního stánku uzavřel nájemní smlouvu na pronájem stánku s fyzickou osobou T. M. P. Dle názoru žalobce správní orgán prvního stupně neoprávněně odmítl provést výslech navržených svědků, kteří spolu se záznamem z kamerového systému mohly být využity ke zjištění totožnosti prodáváče. Žalobce měl za to, že nemůže jít k jeho tíži způsob, jakým provozovatel tržnice vedl evidenci prodávajících. Žalobce se neztotožnil s názorem, že jím předložená dokumentace byla účelová. Žalobce namítl, že souhlas společnosti DELTA CENTER a. s. (dále jen „DELTA CENTER“) k podnájmu se může týkat pouze pozemku a nikoli prodejního stánku.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že z výpisu rejstříku podnikatelky T. M. P. nevyplývá, že by kdykoli (byť v minulosti) provozovala živnost v prodejním stánku č. 36. Podle evidence živnostenského rejstříku tato podnikatelka ukončila podnikání v České republice ke dni 31. 12. 2010 a dle evidence Ministerstva vnitra není hlášena k pobytu na území České republiky. Tyto zjištěné skutečnosti nekorespondují jak s předloženou „nájemní smlouvou“, tak s údaji v evidenci správce tržnice a s tvrzeními žalobce. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005 – 66, konstatoval, že klíčovým údajem pro určení osoby odpovědné za příslušnou provozovnu je evidence provozovatele tržnice ve smyslu § 14a zákona o ochraně spotřebitele. Citované ustanovení bylo přijato právě v reakci na mnohdy úspěšnou snahu prodávajících vyhnout se odpovědnosti za delikt útekem od neoznačeného stánku. Podnikatel tedy musí na základě pronájmu určitého místa na tržišti počítat s tím, že za dění na tomto prodejním místě bude činěn odpovědným bez ohledu na svou osobní nepřítomnost, přenechání (zapůjčení) místa jiné osobě apod. Správní orgán prvního stupně provedl v tomto směru naprosto dostatečné šetření, když zjistil, komu v době kontroly svědčilo uživatelské právo k provozovně, a to navíc za situace, kdy nejen že tato provozovna nebyla označena, ale kdy byla přítomnou prodávající osobou opuštěna. Žalovaný tedy neakceptoval tvrzení žalobce, že kontrole nebyl přítomen a předmětné zboží neprodával, neboť žalobce se ve smyslu § 14a zákona o ochraně spotřebitele stal osobou objektivně odpovědnou za veškeré dění na užívaném prodejním místě. Žalobce při uzavření nájemní smlouvy ze dne 27. 12. 2011 musel a měl počítat s tím, že jakékoli případné porušení veřejnoprávních předpisů v souvislosti s jím

užívaným prodejním místem může jít k jeho tíži (s ohledem na objektivní odpovědnost, jež ovládá správní řízení trestní).

Žalovaný konstatoval, že předmětné zboží bylo nalezeno přímo v prostorách prodejního stánku č. 36 a nikoli na vedlejším pozemku, jak tvrdil žalobce. Dle názoru žalovaného žalobce nepředestřel v odvolání žádné nové relevantní důkazy, které by mohly vyvrátit závěry, k nimž dospěl správní orgán prvního stupně. Žalovaný též neshledal žádné pochybení v postupu, který vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně předcházelo. Pokutu vyměřenou ve výši 2 % nejvyššího možného zákonného rozpětí pro uložení sankce nelze považovat za nepřiměřeně vysokou, a to i s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Výši pokuty považoval žalovaný za přiměřenou a zdůvodněnou způsobem nepřipouštějícím pochyby o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem případu a spáchanému správnímu deliktu. Žalovaný neshledal žádnou vadu v tom, že správní orgán prvního stupně uložil náhradu nákladů žalobci, který řízení vyvolal porušením svých právních povinností.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť ve dnech, kdy mělo dojít ke spáchání správních deliktů (24. 2. 2012 a 20. 10. 2012), ani jindy nebyl osobou, která by provozovala jakoukoli činnost v prodejním stánku č. 36. Žalobce upozornil na to, že již v souvislosti s kontrolou inspektorům sdělil, že prodejní stánek č. 36 neprovozuje a že stánek je v pronájmu, což doložil kopií nájemní smlouvy a živnostenským listem nájemce. Žalobce konstatoval, že prodejní stánek č. 36 pronajal smlouvou o nájmu nebytových prostor ze dne 27. 12. 2011 na období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 osobě T. M. P., která žalobci při uzavírání smlouvy doložila výpis z živnostenského rejstříku na svou osobu jako podnikatele. Správní orgán prvního stupně bezdůvodně označil předloženou smluvní dokumentaci jako účelovou, a to jen proto, že osobě T. M. P. mělo zaniknout ke dni 31. 12. 2010 živnostenské oprávnění. Otázka, jestli nájemce podle smlouvy o nájmu nebytových prostor má či nemá živnostenské oprávnění, není přitom pro otázku platnosti takového soukromoprávního úkonu rozhodná. Žalobce uvedl, že již dne 14. 5. 2013 navrhl provedení výslechu svědků, výslovně p. F. P., bývalého obchodního ředitele DELTA CENTER, P. M. – zaměstnance této společnosti a Z. Č. a Š. M. – majitelů sousedních prodejních buněk, avšak správní orgány neoprávněně provedení těchto důkazů nepřipustily. Správní orgány vyšly ve svých rozhodnutích jen z toho, že v evidenci prodávajících, kterou vede DELTA CENTER jako provozovatel tržště, byl žalobce uveden jako prodávající. Evidence prodávajících, kterou má vést provozovatel tržště dle § 14a zákona o ochraně spotřebitele, však není veřejnou listinou ve smyslu § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Vyšly-li proto správní orgány z údajů v evidenci prodávajících, vedených soukromou osobou, aniž by umožnily provedení výslechu navržených svědků, porušily zásadu volného hodnocení důkazů. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalobce uvedl, že evidence prodávajících dle § 14a zákona o ochraně spotřebitele se navíc týká „tržnice“, ve které se však nenachází plocha, kterou měl žalobce pronajatou od společnosti DELTA CENTER a na které byla umístěna prodejní buňka. Správní orgány jaksi apriorně vycházely z toho, že žalobce měl provozovat obchodní činnost na „tržnici“, aniž by se vůbec zabývaly tím, zda vůbec byl předmětný prodejní stánek v prostoru právně vymezené tržnice umístěn. V tržním řádu, vydaném Radou hlavního města Prahy dne 14. 6. 2011, je Holešovická tržnice vymezena plochou 4 000 m² na pozemcích parc. č. 1188, 1189, 1190 v k. ú. Holešovice. Dle údajů z katastru nemovitostí pouze plocha pozemku č. 1188 činí 102202

m² a z tržního řádu nelze dovodit, kde má být těch 4 000 m², na nichž se má nacházet Holešovická tržnice. V žádném případě proto nebylo namístě vycházet z toho, že žalobce má pronaját pozemek a prodejní buňku na tržnici v právním slova smyslu. Z vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 1. 2004 a ze dne 5. 11. 2005 vyplývá, že prodejní stánek č. 36 se nenachází v prostoru tržnice či tržiště a nespadá tedy do evidence dle tržního řádu.

Žalobce poukázal na to, že nebyl prodávajícím, ale pouze majitelem prodejního stánku č. 36 (a tedy vůbec nepodléhá předmětu činnosti žalovaného) a prostory v jeho vlastnictví byly dány do nájmu osobě T. M. P. Žalobce připustil, že má uzavřenou podnájemní smlouvu na pozemek pod prodejním stánkem, což ale souvisí s tím, že se jedná o cizí pozemek a pronajatá plocha činí pouze 12 m². Správní orgány věc vyhodnotily jako kaskádu nájemních vztahů a poukázaly na povinnosti společnosti DELTA CENTER, která má vést evidenci prodávajících, kde je však odkazováno na prolongovanou smlouvu o podnájmu pozemku. Tato smlouva však v žádném případě nedokládá žalobce jako osobu prodávající, ale pouze vyjadřuje fakt, že zastavěná část pod prodejním stánkem je dána do podnájmu. K protiprávnímu jednání na zastavěném pozemku pod prodejním stánkem přitom v žádném případě nedocházelo. Žalobce odmítl názor správních orgánů, které s odkazem na zánik oprávnění k podnikání T. M. P. označily nájemní smlouvu ze dne 27. 12. 2011 za účelovou. Dle názoru žalobce bylo možné předpokládat, že nájemce si toto oprávnění k volné živnosti vyřídí či mohl vyřídít. Žalobce měl za to, že v žádném případě nemůže odpovídat za činnost nájemce, neboť s prodejem v prodejním stánku nemá vůbec nic společného.

Žalobce namítl, že správní orgány zcela ignorují podstatu věci. Žalobce nic neprodával, nemá zaměstnance a ani se nejedná o „osoby, které by žalobci nezištně pomáhaly, resp. o osoby, kterým byla provozovna přenechána na základě domluvy. Nájemní vztah je zcela samostatný zákonný institut a dle názoru žalobce nepřenáší rizika na vlastníka budovy. Rovněž při kontrole muselo být zřejmé, že osoba, která se od stánku vzdálila, nebyl žalobce. Žalobce odkázal na obsah svého odvolání a konstatoval, že v žádném případě nelze směřovat jeho vlastnické právo (a na to navazující právo pronajmout předmět vlastnictví) s vydaným živnostenským listem jako údajným podkladem pro objektivní odpovědnost. Prodejce měl platnou nájemní smlouvu (kde jejím předmětem byl výhradně nájem nebytového prostoru) a nejedná se tak o kaskádu nájemních smluv, ale pouze o jednu (smlouvu) mezi vlastníkem a nájemce. Provozovatel tržnice v žádném případě nezpochybňuje vlastnické právo k prodejnímu stánku a to, jak si vede evidenci, nemůže jít k tíži žalobce. Podnájemní smlouva k pozemku tuto situaci v žádném případě neřeší, neboť jen vyjadřuje fakt umístění žalobcova majetku na cizím pozemku. Právní režim ohledně tohoto pozemku byl správním orgánům znám. Pozemek patří Hlavnímu městu Praze a je v nájmu společnosti DELTA CENTER (pouze plocha o velikosti 12 m² pro umístění prodejní buňky). Souhlas společnosti DELTA CENTER k podnájmu se může týkat pouze pozemku, nikoli prodejního stánku. Žalobce zdůraznil, že nájemní smlouvu na prodejní stánek č. 36 již v březnu 2012 doložil správním orgánům.

Žalobce zdůraznil, že nebyl prodejcem, nebyl vlastníkem zboží, zboží nenabízel, neoznačil cenu a s věcí nemá nic společného. Vymezení skutku, za který byla žalobci uložena pokuta, je neurčité, neboť z něho nevyplývá, jaké zboží bylo nabízeno k prodeji a jaké zboží bylo skladováno za účelem nabízení nebo prodeje. Žalobce nebyl přítomen provádění „kontroly“, ale je evidentní, že v „provozovně“, kterou je prodejní buňka o ploše 12 m², takové množství zboží nemohlo být uskladněno. Jelikož v této otázce neproběhlo žádné dokazování, žalobce vycházel z „velmi pravděpodobné situace“, že výrazná část zboží mohla být nalezena mimo provozovnu, na pozemku, ke kterému žalobce ovšem nemá a neměl žádný

právní vztah. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně nevyplývá, co mělo být podkladem pro jeho vydání. V jeho odůvodnění je zmíněna kontrola provedená dne 24. 2. 2012, aniž by bylo jakkoli vysvětleno, co má být podkladem pro skutková tvrzení. Dále se zde píše o „nezávislém Odborném posouzení ze dne 8. 11. 2012“, aniž by bylo jasné, kdo jej vyhotovil, v čem je jeho „nezávislost“ atd. Správní orgán prvního stupně rovněž neobjasnil okolnosti kontroly provedené dne 20. 10. 2012 a „nezávislého odborné posouzení“ ze dne 13. 2. 2013. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se neopírá o provedené důkazy či jiné ověřitelné podklady pro rozhodnutí. Žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně nenařídil ústní jednání ani jej ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu nerozuměl o případném provádění důkazů mimo ústní jednání. Nápravu těchto vad řízení nezjednal ani žalovaný.

Žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 100 000 Kč jako „úhrnnou“, přičemž ji uložil v rozsahu $\frac{3}{4}$ za správní delikt dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a v rozsahu $\frac{1}{4}$ za správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele. Předmětem řízení o trestním obvinění, kam lze řadit i správní delikty, je nepochybně skutek, nikoli právně kvalifikovaný. Z tohoto pohledu je složení výše pokuty „sčítáním“ za porušení různých ustanovení zákona nepřipustným kritériem pro stanovení výše pokuty. Zcela nepřezkoumatelné je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je uvedeno, že „správní delikt podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele“ jako „jednání se na celkové výši pokuty podílí z $\frac{1}{4}$ “, když „tento byl posouzen jakožto přitěžující okolnost“. Z tohoto odůvodnění není zřejmé, jak správní orgány aplikovaly správní uvážení při stanovení výše pokuty.

Žalobce poukázal na to, že správní orgány ve svých rozhodnutích zdůrazňovaly, že odpovědnost za správní delikt žalobce má být objektivní. V právním státu však nemůže být pro účely trestání považována odpovědnost podnikatele za absolutní. Správní orgány nezákonně odmítly zkoumat, že žalobce po právu přenechal prostory k podnikání jinému podnikateli, když žalobci neumožnily zpochybnit správnost údajů provozovatele tržiště, které dle žalobce nebyly úplné. Správní orgány v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu neprovedly žádné zjištění, neučinily pokus o předvolání svědka T. M. P., tedy osoby, která měla od žalobce pronajatou provozovnu. Žalovaný vyšel z podkladů pro rozhodnutí, které nebyly v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedeny jako podklad. Jedná se o sdělení Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2013, že osoba T. M. P. není od 31. 12. 2010 hlášena k pobytu na území České republiky. Žalobce namítl, že mu v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyla dána příležitost, aby se k tomuto podkladu pro rozhodnutí vyjádřil před vydáním napadeného rozhodnutí. Z informace Ministerstva vnitra nelze dovodit, že by se nájemce zde nezdržoval v době, kdy se žalobcem uzavíral smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 27. 12. 2011. Správní orgány nevyužily informace o bydlišti, které české správní orgány uvedly na výpisu z živnostenského rejstříku. Vietnamská socialistická republika je státem, se kterým má Česká republika diplomatické vztahy a uzavřela s ním několik mezinárodních smluv, takže české správní orgány mohly učinit alespoň pokus o předvolání osoby T. M. P. jako svědka.

Žalobce závěrem konstatoval, že byl v řízení zkrácen na svých právech. Správní rozhodnutí považoval za nezákonný zásah správního orgánu, neboť důkazní stav (skutečnost) je v rozporu se závěry žalovaného. Dle názoru žalobce byla věc nesprávně právně posouzena, byl neúplně zjištěn skutkový stav věci a provedené důkazy byly nesprávně hodnoceny. Žalobce tedy navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že osobě T. M. P. zaniklo živnostenské oprávnění ke dni 31. 12. 2010 a ke stejnému dni jí vypršelo i povolení k pobytu. Tato osoba rovněž není v současné době hlášena k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně se ji přesto pokusil doporučenými zásilkami odeslanými dne 3. 4. 2012 a 23. 1. 2013 kontaktovat na poslední známé adrese, avšak tyto zásilky byly vráceny jako nedoručené zpět. Jeví se tedy jako nepravděpodobné, že by osoba T. M. P. uzavřela dne 27. 12. 2011 s žalobcem smlouvu o pronájmu nebytových prostor za účelem provozování živnosti. Podpisy na této smlouvě navíc nejsou úředně ověřeny. Existence uvedené smlouvy se tedy jeví jako účelová. Skutečnost, že společnost DELTA CENTER udělila žalobci souhlas k dalšímu podnájmu prodejní buňky osobě T. M. P. nedokazuje, že se tak skutečně stalo. V evidenci společnosti DELTA CENTER vedené v souladu s § 14a zákona o ochraně spotřebitele byl jako prodávající nadále veden žalobce. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval v souladu s § 52 správního řádu, když neprovedl výsledky svědků. Z obsahu správního spisu vyplývá, že provozovna žalobce byla umístěna v prostoru, kde bylo prodáváno zboží a kde bylo umístěno více stánků, tedy na tržnici ve smyslu § 14a zákona o ochraně spotřebitele, resp. v 132 písm. d) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005 – 66, kde byla rozvedena podstata principu objektivní odpovědnosti podnikatele při posuzování obdobného případu. Žalovaný konstatoval, že ohledně zajištěných výrobků byly vyhotoveny úřední záznamy, které jsou součástí správního spisu. Žalobce byl včas informován o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byly mu dány možnosti, aby se k nim vyjádřil, bylo mu umožněno nahlédnout do spisu a správní orgány se vypořádaly s jeho návrhy a námitkami. Správní orgány postupovaly v souladu s § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, když při určování výměry pokuty přihlédly k závažnosti správních deliktů. V souladu se zásadou absorpční pak vyhodnotily jako závažnější delikt ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Výrazy $\frac{3}{4}$ a $\frac{1}{4}$ pouze vyjadřují, o kolik byla pokuta zvýšena v důsledku přihlédnutí k méně závažnému správnímu deliktu jako k přitěžující okolnosti. Žalovaný tedy měl za to, že v průběhu řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že jakkoli se žalovanému může jevit uzavření smlouvy ze dne 27. 12. 2011 s osobou T. M. P. jako „velmi nepravděpodobné“, ani sám žalovaný to nepovažuje za vyloučené. Této osobě byl udělen souhlas k pobytu a živnostenské oprávnění, takže jde o skutečnou osobu. Správní orgány nezdůvodnily, proč neprovedly navržené důkazy. Ustanovení § 14a zákona o ochraně spotřebitele neodkazuje na § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních, jak uvádí žalovaný, neboť poznámka pod čarou není součástí normativního textu. Žalovaný nevyvrátil námitku, že správní orgán prvního stupně nenařídil ústní jednání ani žalobce nevyrozuměl o případném provádění důkazů mimo ústní jednání. Žalovaný použil při stanovení výše trestu nezákonně „sčítací“ způsob, nikoli absorpční zásadu, jak jasně vyplývá z textu rozhodnutí. S ohledem na to žalobce setrval na podané žalobě.

V. Jednání před Městským soudem v Praze

Zástupce žalobce zopakoval argumenty uvedené v podané žalobě.

Namítal, že žalovaný neprovedl žádné dokazování a nesprávně vyhodnotil důkazy. Nově navrhl vyslechnout jako svědka bývalého finančního ředitele společnosti DELTA CENTER K. K. a předložil písemné potvrzení této osoby, že společnost DELTA CENTER byla v nájmu Hlavního města Prahy a evidovala pouze vlastníky stánků z hlediska uzavírání podnájemních smluv. U žalobce šlo o 12 m². Současně navrhl výslech svědka Š. M. tak, jak navrhoval i v řízení u žalovaného. Považuje za rozhodující správu pozemků společností DELTA CENTER jako relevantní zdroj informací. Žalobce označil jako svědky P. M., Z. Č. a Š. M. Tito tři svědkové se mají vyjadřovat k tomu, kdo fyzicky provozoval stánek, kdo tam prodával, jestli žalobce s tím měl něco společného nebo neměl a že stánek pronajímal.

Zástupkyně žalovaného nepovažovala provedení těchto důkazů za relevantní. Zdůraznila, že předmětem správního řízení byl správní delikt podnikající fyzické osoby, kde není předpokladem zavinění, a je třeba tedy v souladu s konstantní judikaturou vycházet z objektivní odpovědnosti žalobce, která, jak opakovaně konstatuje Nejvyšší soud, pramení už z toho, že je žalobce podnikatelem a má předmětnou část pozemku pronajatou na základě čl. 3 smlouvy o podnájmu z roku 2010 s provozovatelem tržnice. V tomto článku je ujednáno, že část pozemku má pronajatou k umístění prodejní buňky za účelem provozování podnikatelské činnosti dle živnostenského oprávnění, tj. prodeje textilu a dárkového zboží. Z tohoto důvodu je povinen zajistit, aby prodej zboží v těchto prostorách probíhal v souladu s právními předpisy na základě objektivní odpovědnosti tak, jak je chápána ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, bez ohledu na další soukromoprávní ujednání. Žalobce se nemůže zprostit této objektivní odpovědnosti s poukazem na uzavření podnájemní smlouvy již toho důvodu, že při podpisu podnájemní smlouvy dne 27. 12. 2011, už v této době neměla podnájemkyně platné živnostenské oprávnění k prodeji zboží. To vyplývá z živnostenského rejstříku, který byl přílohou této podnájemní smlouvy. Žalobce ani po kontrole, která byla provedena dne 24. února 2012 a o níž byl žalobce uvědomen, neučinil žádná opatření k nápravě, neboť i v prosinci 2012 bylo zjištěno, že k porušování zákona dochází stejným způsobem jako v únoru 2012. Nadto z předložených dokladů společnosti DELTA CENTER vyplynulo, že souhlas s podnájmem byl až následný a nikoli předchozí, jak smlouva stanovila. Žalobce tak nepostupoval s náležitou odbornou péčí a není možno se zříkat objektivní odpovědnosti tak, jak je chápána a jak je vlastně nezbytná, neboť v tržnicích velice často dochází k praxi, že kontrované osoby opouštějí prodejní místa a není následně možno zjistit osobu odpovědnou za porušování povinností. Z tohoto důvodu bylo do zákona vloženo ust. 14a, které stanoví povinnost provozovatele tržnic vést evidenci, z níž by byla patrná osoba, která je odpovědná za činnost, k níž v těchto prostorách dochází. Nelze snižovat ochranu spotřebitele tím, že nebude následně zjistitelné, kdo při podnikatelské činnosti vlastně nepostupoval v souladu s právními předpisy, za jejímž účelem bylo předmětné místo na tržnici pronajmuto žalobci.

Zástupce žalobce dále s poukazem na námitku v žalobě, že v prodejní buňce na rozloze 12 m² nemohlo být uskladněno takové množství zboží, jak je uváděno a že vymezení skutku z hlediska množství a druhu zboží je neurčité, při jednání namítal, že se žalovaný nevypořádal s tím, že k nabízení zboží docházelo hlavně mimo provozní jednotku. Rozsah 12 m² plochy dle nájemní smlouvy vyjadřuje objem stánku, a co bylo, mimo tuto plochu nesouvisí se žalobcem, žalobce upozorňoval na to, že zboží bylo vystaveno úplně na jiných plochách. Je to běžná praxe v tržnici a vůbec to nesouvisí s rozlohou 12 m² stánku žalobce.

Zástupkyně žalovaného k tomu uvedla, že skutková zjištění vychází z kontrolního protokolu, kde je uváděno porušení zákona v provozovně, žalobce byl s kontrolním

protokolem seznámen a nepodal proti tomu žádné námitky. Kontrolní zjištění odpovídají skutkovému stavu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žaloba není důvodná.

Z hlediska logické posloupnosti uplatněných žalobních bodů se soud nejprve zabýval těmi, kterými žalobce upozorňoval na údajná procesní pochybení správních orgánů. Žalobce v této souvislosti zejména namítl, že správní orgány nenařídily ústní jednání ani jej dle § 51 odst. 2 správního řádu nevyrozuměly o případném provádění důkazů mimo ústní jednání. K těmto námitkám lze v obecné rovině uvést, že správní orgány nejsou v řízeních o správních deliktech povinny nařizovat ústní jednání, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a v něm citovanou judikaturu). Rovněž k poukazu žalobce na údajné porušení § 51 odst. 2 správního řádu lze poznamenat, že smyslem citovaného ustanovení je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky osobní přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Správní orgán však není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40).

Soud tedy na základě výše uvedeného konstatuje, že ze zákona vždy nevyplývá právo obviněného ze spáchání správního deliktu (uvedeného v zákoně o ochraně spotřebitele) na nařízení, resp. provedení ústního jednání. Soud se však věnoval tomu, zda konkrétní okolnosti případu žalobce nevyžadovaly nařízení ústního jednání pro splnění účelu řízení, resp. k zajištění řádného uplatnění práv žalobce. Správní orgány vyšly ve správním řízení zejména ze dvou kontrolních protokolů. První byl správním orgánem vyhotoven dne 24. 2. 2012 a bylo v něm uvedeno, že v prodejním stánku č. 36 bylo vystaveno 5 kusů výrobků porušující některá práva duševního vlastnictví. Přílohou tohoto protokolu byla smlouva o podnájmu pozemku, na němž se nacházel prodejní stánek č. 36, uzavřená mezi společností DELTA CENTER (jako pronajímatelem a správcem tržiště) a žalobcem. V druhém kontrolním protokolu ze dne 20. 10. 2012 správní orgán prvního stupně konstatoval, že při kontrole prodejního stánku č. 36 bylo zjištěno, že prodávající neinformoval spotřebitele o ceně 20 druhů prodávaných výrobků v souladu s cenovými předpisy. Správní orgán prvního stupně dále zjistil, že v prodejním stánku bylo nabízeno k prodeji a skladováno celkem 1 032 výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví (padělků). Součástí spisu jsou i dokumenty dokládající odborné posouzení vystavených (zajištěných) výrobků obsahující závěr, že ve všech případech se jedná o padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r), resp. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o ochraně spotřebitele. Proti těmto kontrolním protokolům žalobce nebrojil námitkami. Žalobce založil svou procesní obranu na tom, že to nebyl on, kdo se deliktu dopustil, neboť prodejní stánek č. 36 pronajal osobě T. M. P.

Soud v této souvislosti považuje za podstatné, že správní trestání v oblasti deliktů podle zákona o ochraně spotřebitele je založeno na objektivní odpovědnosti podnikatelů. K tomu Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005 – 66, vyslovil, že zákon o ochraně spotřebitele vyjímá spotřebitele z množiny jednotlivců vyskytujících se na trhu proto, aby jim jakožto subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací a odborných dovedností (jimiž naopak disponují podnikatelé) poskytl zvláštní ochranu. Činí tak mj. také prostřednictvím objektivní odpovědnosti podnikatelů – prodávajících, výrobců, dovozců a dodavatelů. Spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje, a může mu to být lhostejné; má však právo na to, aby v provozovně nebyl při prodeji klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny. Soud poukazuje i na závěry rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 5 As 32/2009 – 77, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že osobou zodpovědnou za správní delikt podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, v tehdy platném znění (tento delikt se shodně jako v nyní posuzovaném případě týkal nabídky, prodeje, resp. skladování výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví), je osoba, která v době kontroly správních orgánů disponovala užívacím právem k prodejní místnosti, v níž bylo zajištěno zboží porušující některá práva duševního vlastnictví.

Výše uvedené závěry lze pro účely nyní posuzované věci shrnout tak, že z hlediska naplnění podmínek odpovědnosti za správní delikt je nepodstatné, zda se žalobce v provozovně vyskytoval ve dnech kontroly, zda byl vlastníkem prodávaného zboží, zda zboží osobně prodával či zda to byl právě on, kdo zboží označil cenou. Odpovědnost za veškeré úkony související s prodejem zboží v prodejním stánku č. 36 nese osoba, která tento prodejní stánek provozovala. Jinými slovy, i pokud by se jednání, v kterém byly správními orgány spatřovány znaky správního deliktu, dopustila osoba bez právního vztahu k provozovně, bude za toto jednání – v souladu s principem objektivní odpovědnosti – potrestán samotný žalobce. Pro posouzení odpovědnosti za nyní posuzovaný správní delikt bude tedy rozhodující zodpovědět otázky týkající se právního vztahu (užívacího práva) k prodejnímu stánku č. 36. V tomto ohledu je naopak nerozhodné, jaký byl právní vztah žalobce k ploše, na které byl prodejní stánek umístěn. V dané věci lze vyjít z toho, že sám žalobce jak ve správním řízení, tak v žalobě výslovně konstatoval, že je vlastníkem prodejního stánku č. 36 (dále srov. např. kupní smlouvu ze dne 1. 9. 2000 mezi žalobcem a JUDr. P. K.). Ze správního spisu rovněž vyplývá, že společnost DELTA CENTER na žádost správních orgánů o poskytnutí dokumentů k prodejnímu stánku č. 36 předložila smlouvu o podnájmu pozemku ze dne 1. 7. 2010 uzavřenou s žalobcem (přičemž účelem této smlouvy je oprávnění žalobce umístit na pronajaté ploše prodejní buňku a v ní uskutečňovat podnikatelskou činnost dle svého živnostenského oprávnění), živnostenský list žalobce, předávací protokol ze dne 1. 7. 2010 k ploše o výměře 12 m² (na níž byl umístěn prodejní stánek č. 36) a osvědčení o registraci žalobce k daním z příjmů fyzických osob. Z toho správní orgány dovodily, že žalobce byl v době spáchání správního deliktu veden v evidenci prodávajících ve smyslu § 14a zákona o ochraně spotřebitele.

Žalobce se závěry správních orgánů pokusil zpochybnit argumentací, že evidence prodávajících dle § 14a zákona o ochraně spotřebitele se týká „tržnice“ (v právním slova smyslu). Dle názoru žalobce se správní orgány nezabývaly tím, zda byl prodejní stánek č. 36 v prostoru právně vymezené „tržnice“ umístěn. S touto argumentací však soud nemůže souhlasit. Výkladu pojmu tržnice ve smyslu zákona o spotřebních daních se věnoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2008, č. j. 2 Afs 54/2008 – 70, v němž konstatoval, že naplňuje-li určitý prostor všechny definiční znaky pro tržnici podle zákona o spotřebních daních [k tomu srov. znění § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném

v době spáchání nyní posuzovaného deliktu: *tržištěm (tržnicí) neuzavíratelný, uzavíratelný nebo částečně uzavíratelný nezastřešený prostor, kde je prodáváno zboží nebo jsou poskytovány služby a ve kterém je umístěn více než jeden stánek*] a realizuje-li se v něm tržní prodej, pro závěr o tom, že se jedná o tržnici, není vůbec rozhodné, zda je příslušným tržním řádem takto označen či nikoli. Soud přitom nespatřuje žádný rozumný důvod pro to, aby byl výklad pojmu „tržnice“ ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele jiný, a to zejména za situace, kdy zákonodárce v poznámce pod čarou k § 14a zákona o ochraně spotřebitele výslovně odkázal na definici obsaženou v § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních. Námitky žalobce poukazující na údajné vady (neurčitost) tržního řádu tedy nemají žádný vliv na to, zda se prodejní stánek č. 36 skutečně nacházel na tržnici ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Podstatné je to, že prodejní stánek žalobce byl umístěn v areálu Pražské tržnice, Bubenské nábřeží 306, Praha 7; tento areál je jasně ohraničen zdí, je nezastřešený, a je zde realizována nabídka a prodej zboží v mnoha prodejních stáncích (srov. např. plány tržnice založené ve správním spisu či text nájemní smlouvy žalobce se společností DELTA CENTER). Ostatně Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku posuzoval právě případ týkající se Pražské tržnice, o níž vyslovil, že zcela naplňuje všechny znaky tržnice definované v zákoně o spotřebních daních.

Z důvodové zprávy k zákonu č. 229/2006 Sb., kterým byl novelizován zákon o ochraně spotřebitele (dostupné na www.psp.cz), vyplývá, že ustanovení § 14a bylo do zákona o ochraně spotřebitele včleněno proto, aby bylo kontrolním orgánům v případech, kdy prodejní stánky nebudou stanoveným způsobem označeny a zároveň budou prodávajícími opuštěny, umožněno následně identifikovat prodávajícího. Právě taková situace nastala v nyní posuzované věci. Z kontrolních protokolů vyplývá, že při obou kontrolách prodejního stánku č. 36 (tj. jak dne 24. 2. 2012, tak dne 20. 10. 2012) nebyl stánek označen a prodejce se z místa prodeje „vzdálil“. Soud tedy má za to, že žalobce nemůže uspět s argumentací, že dokumenty předložené společností DELTA CENTER dokládají pouze to, že žalobce je podnájemníkem zastavěné plochy pod prodejním stánkem č. 36. Dle názoru soudu naopak společnost DELTA CENTER, oprávněná pronajímat plochu Pražské tržnice za účelem stánkového prodeje třetích osob, předložila hned několik dokumentů, které jednoznačně dokládají právní vztah (výlučné užívací právo) žalobce k prodejnímu stánku č. 36 a jeho vůli tento stánek provozovat.

Doložení právního - nájemního vztahu mezi DELTA CENTER a žalobcem je mezi účastníky řízení nespornou skutečností a za daných okolností případu je dostačující a jediné relevantní pro posouzení objektivní odpovědnosti žalobce. Proto soud nepovažoval za vadu odvolacího řízení, že žalovaný neprovedl dokazování výsledkem bývalého obchodního ředitele DELTA CENTER p. F. P., výsledkem zaměstnance DELTA CENTER P. M. a majitelů sousedních prodejních míst a také soud proto sám neprovedl dokazování výsledkem bývalého finančního ředitele K. K. a zmíněných osob. Tito navržení svědci měli dle žalobce vypovídat vztahu mezi žalobcem a DELTA CENTER a žalobcem a paní T. M. P. a o tom, kdo fakticky provozoval prodejní místo č. 36, což jsou otázky jak posouzení smluvních vztahů, tak faktického prodeje, avšak za důkazní situace, kdy na místě prodeje nebyl nikdo zastížen a nepodařilo se jej zjistit ani později. Za této situace, vzhledem k významu právní úpravy ust. § 14a zákona, dopadající také právě na situaci žalobce a z hlediska objektivní odpovědnosti, není výsledek těchto svědků relevantní. Není relevantní, kdo fakticky obsluhoval stánek a prodával v něm zboží, jestliže se takovou osobu nepodařilo zjistit, přičemž je podstatné, že žalobce byl nájemcem prodejního místa za účelem podnikání, což vyplývá i ze sdělení K. K. ze dne 24. 11. 2016, které soud při jednání provedl jako důkaz listinou. V tomto sdělení bývalý finanční ředitel společnosti DELTA CENTER datově zpětně a jen obecně potvrzuje, že žalobce pronajímal prodejní místo dalším prodejcům a že společnost DELTA

CENTER neevidovala podnájemce, kteří měli pronajatá prodejní místa od nájemců prodejních buněk. Tento důkaz tak stvrzuje výše zmíněnou důkazní situaci, kdy je znám nájemce prodejního místa (žalobce), není znám prodejce a další níže zmíněné okolnosti svědčí o tom, že by toliko výpovědi majitelů sousedních stánků neměli relevantní výpovědní hodnotu, neboť by nebyly způsobilé vyvrátit řadu nevěrohodných okolností, ohledně skutkového stavu, zjištěného správními orgány.

Žalobce své užívací právo k prodejnímu stánku č. 36 vyvracel zejména předložením údajné nájemní smlouvy uzavřené mezi ním a paní T. M. P. ze dne 27. 12. 2011, podle níž měla prodejní stánek č. 36 provozovat od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 paní T. M. P.. Soud stejně jako správní orgány považuje tuto smlouvu za účelovou. Ač lze připustit, že paní T. M. P. „skutečně existuje“ (jak tvrdil žalobce), ze správního spisu vyplývá hned několik okolností nasvědčujících přinejmenším tomu, že paní T. M. P. neměla vůli prodejní stánek č. 36 skutečně provozovat, pokud vůbec smlouvu podepsala. Jak již bylo řečeno, z dokumentů předložených společností DELTA CENTER nevyplývá, že by v době spáchání správního deliktu měl užívací právo k prodejnímu stánku č. 36 někdo jiný než žalobce. Ze smlouvy o podnájmu pozemku ze dne 1. 7. 2010 uzavřené mezi žalobcem a společností DELTA CENTER vyplývá, že žalobce jako podnájemce nebyl oprávněn bez předchozího písemného souhlasu společnosti DELTA CENTER přenechat pronajatou plochu do podnájmu či jiného užívání třetí osobě (viz část VII. bod 19 smlouvy). Ve správním spisu je sice založeno hned několik písemných souhlasů společnosti DELTA CENTER, ale první souhlas byl udělen dne 12. 11. 2012, tedy nejen po údajném dni uzavření nájemní smlouvy s paní T. M. P., ale i po době spáchání správního deliktu. Dále je třeba uvést, že dle dokumentů ve správním spise měla paní T. M. P. živnostenské oprávnění vydané na dobu určitou do 31. 12. 2010 a stejně tak měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání pouze do 31. 12. 2010. Za takové situace je stěžejí představitelné, že by paní T. M. P. uzavírala dne 27. 12. 2011 (v této době neměla nejen oprávnění k podnikání, ale ani oprávnění k pobytu na území České republiky) smlouvu s cílem provozovat prodejní stánek č. 36. Soud pro úplnost poznamenává, že již obsah této „smlouvy“ je značně neurčitý a lze důvodně pochybovat o tom, že by podnikatelé postupující s péčí řádného hospodáře takovou smlouvu vůbec uzavírali [např. již předmět nájmu je vymezen značně neurčitě („nájem nebytového prostoru v Praze 7, Bubenské náb. č. p. 306, u haly č. 11“), ve smlouvě není uvedena konkrétní výše sjednaného nájemného atp.].

Soud je tedy toho názoru, že za shora uvedené situace postupovaly správní orgány správně, pokud svá rozhodnutí založily na závěru, že rozhodný právní vztah k prodejnímu stánku č. 36 svědčil právě žalobci. Za výše popsanych okolností správní orgány nebyly povinny provést ani výslech žalobcem navržených svědků. Jak již bylo řečeno výše, rozhodující pro určení odpovědnosti za správní delikt bylo určení právního vztahu k provozovně a za daných skutkových okolností tedy zejména potvrzení či vyvrácení údajného nájemního vztahu paní T. M. P. k prodejnímu stánku č. 36. Osobou, která mohla správním orgánům poskytnout skutečnosti ohledně tohoto vztahu, byla právě paní T. M. P., kterou se správní orgány pokusily kontaktovat, avšak bezúspěšně (k tomu podrobněji viz dále). Naopak žalobcem navržení svědci (pracovníci společnosti DELTA CENTER a majitelé sousedních prodejních buněk) nemohli vnést do správního řízení ohledně okolností nájemního vztahu mezi žalobcem a paní T. M. P. žádné relevantní poznatky. S ohledem na objektivní odpovědnost podnikatele a při neprůkaznosti vztahu žalobce a osoby prodávající, není rozhodné, kdo byl ve stánku č. 36 fyzicky přítomen a kdo obsluhoval zákazníky. Pro předmět řízení by tedy bylo nadbytečné, kdyby jiní prodejci nějakou osobu jako přítomnou na stánku označili.

Soud se neztotožnil ani s výtkou žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, když neměly učinit pokus o předvolání paní T. M. P. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány se pokusily paní T. M. P. kontaktovat hned dvakrát, a to na adrese uvedené v nájemní smlouvě se žalobcem ze dne 27. 12. 2011. Správní orgány odeslaly přípis paní T. M. P. dne 3. 4. 2012 a dne 23. 1. 2013, obě zásilky se však vrátily nedoručené. Soud považuje za nutné zdůraznit, že první pokus o kontakt paní T. M. P. se odehrál jak v době mezi oběma kontrolami, tak v době, kdy měla paní T. M. P. dle žalobcem předložené nájemní smlouvy provozovat prodejní stánek č. 36. Za situace, kdy byla tato osoba nekontaktní (a správní orgány posléze na základě informací Ministerstva vnitra zjistily, že paní T. M. P. na žádné známé adrese v České republice nepobývá), by bylo nadbytečné pokusit se kontaktovat paní T. M. P. i ve Vietnamu. I v případě, že by správní orgány skutečně paní T. M. P. ve Vietnamu zastihly (v době, kdy měla podle smlouvy ze dne 27. 12. 2011 provozovat prodejní stánek č. 36), lze pochybovat, že by šlo o okolnost svědčící ve prospěch žalobce. Naopak by bylo možné konstatovat, že by se jednalo o další okolnost nasvědčující tomu, že paní T. M. P. prodejní stánek č. 36 neprovozovala a ani neměla vůli jej provozovat.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že před rozhodnutím žalovaného nebyl v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen se sdělením Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2013. Předně je třeba konstatovat, že tento podklad byl zajištěn již správním orgán prvního stupně (ač ten jej ve svém rozhodnutí neuvedl), nikoli až v odvolacím řízení. Podstatné je i to, že rozhodovací důvod napadeného rozhodnutí nebyl na sdělení Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2013 založen. Žalovaný totiž toto sdělení zmínil toliko jako jednu z mnoha okolností (vedle evidence správce tržnice, absence oprávnění k podnikání paní T. M. P. atd.), z níž dovozoval účelovost žalobcem předložené smlouvy ze dne 27. 12. 2011. Dle názoru soudu by tedy rozhodnutí správních orgánů obstála i bez zjištění, že paní T. M. P. měla na území České republiky povolen pobyt pouze do od 31. 12. 2010 a od té doby nebyla v evidencích Cizineckého informačního systému hlášena k pobytu.

Soud tedy s ohledem na skutkové okolnosti daného případu, kdy žalobce ve správním řízení kvalifikovaně zpochybňoval v podstatě pouze existenci svého právního vztahu k prodejnímu stánku č. 36, a to jediným dokumentem (nájemní smlouvou s paní T. M. P.), dospěl k závěru, že správní orgány nebyly povinny nařídít a provést ústní jednání. Správní orgány rovněž nebyly povinny žalobce uvědomit o provádění důkazů mimo ústní jednání, neboť jako důkazy byly v nyní posuzovaném případě použity pouze listiny, nikoli např. ohledání věci či výslech svědka, při nichž by za účelem lepšího seznámení se s důkazy bylo třeba trvat na zajištění osobní přítomnosti žalobce. Soud se neztotožňuje se žalobcem ani v tom, že by z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývalo, co mělo být podkladem pro jeho vydání. Správní orgán prvního stupně jednoznačně uvedl, že vycházel z výsledků kontrol ze dnů 24. 2. 2012 a ze dne 20. 10. 2012 a z odborných posouzení nabízeného (a posléze zajištěného) zboží. Tyto kontrolní protokoly byly žalobci řádně doručeny a žalobce tak byl s jejich obsahem seznámen. Požadovat po správních orgánech, aby obsah těchto kontrolních protokolů detailně převzaly do odůvodnění svých rozhodnutí, by bylo formalistické a nesloužilo by k žádné reálné ochraně práv žalobce. Poukaz žalobce na to, že správní orgány ve vztahu ke kontrole neuvedly, co „má být podkladem pro skutková tvrzení“, není příliš srozumitelný. Inspektoři správního orgánu prvního stupně při kontrolách prodejního stánku č. 36 z žádných „podkladů“ nevycházeli, ale se všemi skutečnostmi zachycenými v kontrolních protokolech se osobně seznámili přímo na místě prodeje. Za situace, kdy žalobce nezpochybňoval to, že se v případě jím prodáváného a skladovaného

zboží nejednalo o padělky, soud hodnotí námitku ohledně neurčitosti podkladů pro rozhodnutí jako nedůvodnou a ryze formální. Stejný závěr lze učinit i o tvrzení žalobce o odborných posouzeních dotčeného zboží. Správní orgány nebyly v odůvodnění svých rozhodnutích podrobně uvést, kdo taková posouzení provedl, v čem spočívá nezávislost posudků atp., když žalobce závěry uvedené v těchto posudcích nijak nezpochybnil. Ostatně tyto skutečnosti (tj. kdo zajištěné výrobky posuzoval, proč se dle jeho názoru jednalo o padělky atp.) jsou patrné ze správního spisu.

Žalobce namítl i neurčitost vymezení skutku, konkrétně měl za to, že z něj není zřejmé, jaké zboží bylo nabízeno k prodeji a jaké zboží bylo skladováno za účelem nabízení nebo prodeje. K tomu soud uvádí, že každý dotčený výrobek byl ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně identifikován, přičemž toto vymezení zcela odpovídá jednotlivým dotčeným výrobkům tak, jak byly označeny v dokumentu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 10/0326/13/34, kterým správní orgán prvního stupně zahájil řízení. Pokud žalobce svou námitkou zamýšlel poukázat na to, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo odlišeno, jaké výrobky měl žalobce nabízet k prodeji a jaké měl skladovat, pak takové rozlišování není dle názoru soudu ve věci podstatné. Z hlediska odpovědnosti za správní delikt podle zákona o ochraně spotřebitelů je nepodstatné, zda žalobce zboží porušující práva duševního vlastnictví nabízel k prodeji či jej skladoval za účelem prodeje (k tomu soud poukazuje např. na § 8 zákona o ochraně spotřebitele v současném znění, který tyto pojmy klade naroveň). Dále je patrné, že v případě prodejního stánku o velikosti 12m² bude nabízení k prodeji a skladování zboží do jisté míry splývat. Za takové situace tedy postrádá odlišení toho, jaké zboží měl žalobce nabízet k prodeji a jaké měl „pouze“ skladovat, jakýkoli právní význam. Soud zároveň nepovažuje za nereálné, že by v prodejním stánku nemohlo být takové množství zboží (celkem 1032 kusů zajištěných v rámci jediné kontroly) nabízeno k prodeji, resp. uskladněno (jak žalobce tvrdil na str. 6 žaloby). Dotčené zboží v podstatě představuje především oděvy a oděvní doplňky, přičemž podstatná část zboží byla poměrně zanedbatelné velikosti (boxerky, čepice, opasky, kšiltovky, spony do vlasů, brýle, peněženky apod.). Žalobce až při ústním jednání argumentoval tím, že zboží se nacházelo mimo provozní jednotku. Této skutečnosti odporují kontrolní zjištění zaznamenané v kontrolním protokolu, z něhož soud vychází a proti kterému žalobce nepodal námitky. Soud je přesvědčen, že bylo-li by kontrolním dohledem postiženo jiné zboží, žalobce by nepochybně tuto nesprávnost kontrolního zjištění rozporoval.

Soud tedy shrnuje, že námitky žalobce týkající se odpovědnosti za spáchání správního deliktu jsou nedůvodné. Rozhodnutí správních orgánů jsou v tomto ohledu správná a plně přezkoumatelná, o čemž svědčí i to, že žalobce s jejich závěry poměrně podrobně polemizoval. Soud se tedy dále zabýval námitkami žalobce týkajícími se stanovení výše sankce, přičemž nejprve soud považuje za vhodné stručně shrnout relevantní úvahy správních orgánů. Správní orgán prvního stupně jako přitěžující okolnost hodnotil vysoký počet výrobků, kterých se správní delikt týkal (celkem 1037 výrobků). Správní orgán prvního stupně dále zmínil, že žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost a u části dotčených výrobků opomněl uvést cenu. Správní orgán prvního stupně jako přitěžující okolnost hodnotil i to, že se jednalo o padělky ochranných známek celosvětově známých a velmi oblíbených značek. Za polehčující okolnost považoval správní orgán prvního stupně to, že se ze strany žalobce jednalo o první zjištěné porušení zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán prvního stupně uvedl, že ukládá „úhrnnou“ sankci, přičemž za závažnější považuje správní delikt dle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a „tento se podílí na výši pokuty ze ⅔“. Jako méně závažný zhodnotil správní orgán prvního stupně správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, který se na celkové výši pokuty podílel z ¼. Tento delikt

správní orgán prvního stupně posoudil jako přitěžující okolnost. Žalovaný závěry správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobce proti závěrům správních orgánů namítl, že složení výše pokuty „sčítáním“ je v rámci stanovení výše pokuty nepřipustné. K tomu soud poznamenává, že žalobce konkrétními argumenty nezpochybnil, že se v nyní posuzované věci skutečně jednalo o dva správní delikty [delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) a podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele]. V takovém případě byly správní orgány povinny postupovat v souladu s již existující judikaturou správních soudů vztahující se k ukládání sankcí v případě souběhu více deliktů (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, publ. pod č. 1767/2009 Sb. NSS, a v něm citovanou judikaturu). Správní orgány tak v daném případě byly povinny uložit sankci (pokutu) ve výměře ustanovení vztahujícího se na ten ze sbíhajících se deliktů, který byl nejpřísněji postižitelný (zásada absorpční). Při úvaze o konkrétní výši sankce v rámci rozpětí pak byly správní orgány povinny přihlídnout k tomu, že jednáním byla naplněna skutková podstata více deliktů, přičemž tato skutečnost obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání a projevuje se zpravidla přísnější sankcí. Se žalobcem je naopak možné v obecné rovině souhlasit v tom, že správní orgány by si nemohly počínat tak, že by přiřadily ke každému deliktu výši pokuty, jako kdyby o tomto deliktu rozhodovaly samostatně, a následně tyto částky sečetly, a to ani v případě, že by nepřekročily horní hranici zákonného rozpětí. Takový postup by totiž odpovídal kumulační metodě trestání za souběh deliktů (resp. „sčítání“ pokut, jak v žalobě uvedl žalobce), která by byla v daném případě nepřipustná

Soud je pak toho názoru, že správní orgány postupovaly v souladu se shora uvedenými zásadami. Pokud správní orgány považovaly za „závažnější“ delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, pak lze konstatovat, že za oba delikty, z nichž byl žalobce shledán vinným, lze uložit pokutu až ve výši 5 000 000 Kč [srov. § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele]. Bylo tedy nerozhodné, z jakého konkrétního deliktu správní orgány při stanovení výše pokuty vyjdou, neboť zákon u obou z nich stanoví stejně přísný trest. Úvahy správních orgánů o „závažnosti“ deliktů a jejich podílu na výši pokuty tedy lze chápat v tom smyslu, že správní orgány při stanovení sankce vyšly ze správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, přičemž vzhledem k tomu, že žalobce v souběhu s tímto deliktem spáchal ještě delikt dle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, hodnotily deliktní jednání žalobce jako závažnější a uložily přísnější sankci (o¹/₄ z celkové výši pokuty 100 000 Kč), než by se tak stalo v případě, že by posuzovaly pouze spáchání jediného správního deliktu. Postupu podle absorpční zásady pak plně odpovídá to, že správní orgány označily trest za „úhrnný“ a druhý ze zmiňovaných deliktů označily za „přitěžující okolnost“. Správní orgány tedy nepostupovaly tak, že by uložily pokutu za každý ze spáchaných deliktů zvlášť a tyto pokuty pak sečetly. Lze připustit, že úvahy správních orgánů o podílu jednotlivých deliktů na výši pokuty mohou působit poněkud nadbytečně a znesnadňovat pochopení principů, podle nichž správní orgány při ukládání sankce postupovaly, nicméně nezpůsobují nepřezkoumatelnost ani nezákonnost správních rozhodnutí. K tomu soud jen pro úplnost poznamenává, že pokuta uložená žalobci ve výši 100 000 Kč představuje 2 % zákonného maxima. Soud v této souvislosti poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 – 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, dle nichž se o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejedná v případě, kdy byla pokuta uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (v citovaném rozsudku se jednalo o sankci ve výši 4 % horní hranice). Správní orgány tedy při užití správního uvážení z mezí vytyčených zákonem nijak nevybočily ani správní uvážení nezneužily, a soud neshledal ani žádné jiné nedostatky v jejich rozhodování o výši sankce. Naopak lze konstatovat, že

správní orgány při rozhodování o výši pokuty rozvedly své úvahy o způsobu spáchání správních deliktů, o jejich následcích a o okolnostech, za nichž byly správní delikty spáchány, což plně odpovídá zákonným kritériím pro určení výše sankce (srov. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele).

VII. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 14. prosince 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová